

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XXV.

Júl-August

2022

Číslo 7-8

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Hodnota

Frekventovanou témou našich rozhovorov v posledných týždňoch býva zdražovanie. Zdraželi potraviny, pohonné hmoty, dovolenky. Všetko stúpa na cene. Skloňuje sa pomoc od štátu, uvažujeme nad uskromnením, hľadáme lacnejšie riešenia. Ak označíme niečo ako „drahé“, chápeme to ako čosi, čo má pre nás vysokú hodnotu. Dlhो zvažujeme či si niečo kúpime, a ak tak urobíme, drahú vec si strážime a opatrujeme. Týmto výrazom však nemusíme vždy pomenovať iba nejakú vec. I keď sa toto spojenie používa čoraz menej, drahými nám môžu byť aj ľudia, spomienky, zážitky. Už len v našich chrámoch často počúvame oslovenie – drahí bratia a sestry. Aktuálne zvyšovanie cien a nákladov na život nás môže viesť k zamysleniu sa nad tým, čo v našom živote pre nás predstavuje

skutočnú hodnotu. Čo je pre nás drahé?

Letné mesiace sú časom oddychu a dovoleniek. Sám Ježiš vyzýval svojich učeníkov, aby si našli priestor aj na oddych a ústranie (porov. Mk 6,31). Tento čas osobne vnímam ako priestor na zastavenie a zamyslenie. Vtedy má človek možnosť hlbšie skúmať svoje vnútro, či nachádzať nové myšlienky a inšpirácie. Zároveň absolvujeme výlety či dovolenky na mnohé krásne a zaujímavé miesta, kde môžeme vnímať rozmanitosť stvoreného sveta, ktorý nám bol daný do rúk. Letné dni nemusia byť len prázdnyimi dňami, ponúkajú sa nám ako možnosť hľadať a nachádzať odpovede. Aktuálne aj na otázku – čo je pre mňa skutočnou hodnotou? Čo je pre mňa drahé?

Milan Cehlárik, administrátor

Liturgické okienko

Prežehnanie

Hovoriac o liturgických úkonoch a gestách musíme začať hneď od toho najzákladnejšieho. A tým je prežehnanie. Učia sa ho už malé deti, opakujú ho po rodičoch či starých rodičoch, často kostrbato a úsmevne. Ide o primárne gesto, ktoré mnohokrát už ani nevnímame a konáme ho akosi mechanicky, hoci je veľmi dôležité. Je to znamenie kríža, ktoré nám pripomína, že Ježiš z lásky za nás zomrel na kríži. Zvykneme ním začínať a končiť modlitbu. Pri sv. omši znak kríža najprv nebol oficiálnou časťou obradu. Kňaz sa prežehnával pri východe zo sakristie a pod oltárom, zatiaľ čo zbor spieval vstupný spev. Dnes sa prežehnávajú všetci spolu. Symbolizuje to, že všetci môžu sláviť Eucharistiu, keďže všetci sme boli pokrstení v mene Otca, Syna i Ducha Svätého. Vždy, keď sa prežehnávame, predovšetkým vtedy, keď sa prežehnávame so svätenou vodou, pripomíname si

svoj krst. (Ildebrando Scicolone, Eucharistia utvára Cirkev). Prežehnanie je teda na začiatku sv. omše, ktorá sa týmto gestom začína a zároveň na konci pri požehnaní, ktoré celé slávenie uzatvára. Na rozdiel od východných obradov, západná liturgia už viac prežehnaní počas liturgie neuvádza. Poznačenie troma malými krížmi pred evanjeliom je osobitný úkon a počas prvej eucharistickej modlitby (Rímsky kánon) sa pri slovách „*naplnilo hojné nebeské požehnanie a milosť*“ prežehnáva iba kňaz. Toto jednoduché a pritom tak dôležité gesto má svoju hĺbku. Aj tu však platí, že je lepšie prežehnať sa na začiatku a na konci sv. omše s úctou a uvedením, ako prežehnávať sa viac krát a bezmyšlienkovite.

Milan Cehlárik, administrátor

Bl. Pier Giorgio Frassati

Mladý taliansky aktivista. Narodil sa 6. apríla 1901 v Turíne, v bohatej buržoáznej rodine. Otec Alfréd bol známy novinár a matka Adelaide maliarka. Mal o rok mladšiu sestru Lucianu. Prežil radostné detstvo. Spolu so sestrou tvorili nerozlučnú dvojicu. Vzdelanie im rodičia zabezpečili najskôr individuálne - súkromne. Neskôr nastúpili na

„Massimo Azeglio“. Ujal sa ho salezián don Cojazzi. On ho namiesto vyučovania literatúry zasvätil do kresťanskej spirituality (duchovný život). V tom období Taliansko prechádzalo ekonomickou nestabilitou. Počas štúdií sa dostal do bližšieho kontaktu s chudobou a biedou. Mal silný zmysel pre priateľstvo, miloval hory. Bol členom viacerých katolíckych organizácií, vďaka ktorým rástla jeho náklonnosť k

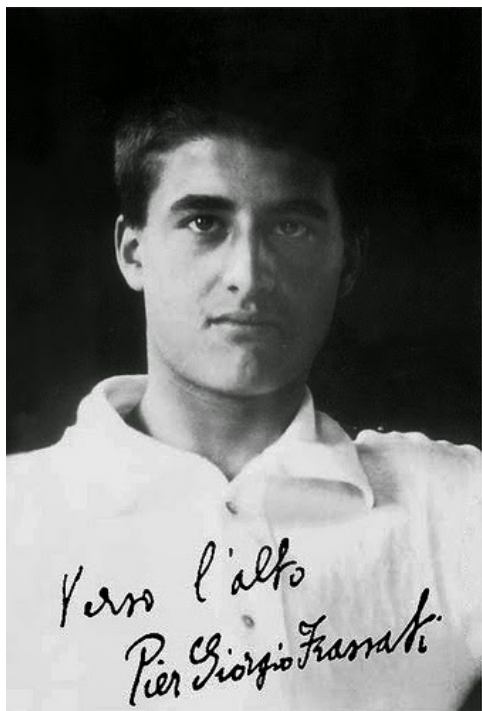
Bohu. Keď v Taliansku prepukla vojna, prežival s trpkosťou smutné dni. Bol odhodlaný obetovať svoj život. Uvedomoval si, že povinnosťou mladého kresťana je formovať predovšetkým samého seba. Nepremárnirť najkrajšie roky života zaobraním sa pôžitkami, ktoré prinášajú nemorálnosť modernej spoločnosti. Po maturite začal študovať priemyselné inžinierstvo. Tu stretol Lauru Idalgovú. Priateľstvo, ktoré bolo medzi týmito mladými ľuďmi z rozličných spoločenských tried nebolo prijaté jeho rodinou. Mladý Pier preto veľmi trpel. Napriek tomu zostal verný svojim predstavám. Založil spoločnosť „Tipi loschi“ (Podivní ľudia). Členmi boli mladí ľudia, ktorí pomáhali chudobným, biednym, utláčaným a tiež emigrantom. Prejavoval stále odhodlanie, úsilie a veselosť. V roku 1925 náhle

ochorel. Obrna prepukla náhle a vo veľkom rozsahu. Zomiera ako 24-ročný. Miloval život a ľudí. Bezhranične dôveroval Bohu a Jeho prozreteľnosti. Žil obyčajným životom, ktorý výrazne orientoval službe spoločnosti. Bol veľmi pokojný a vyrovnaný. Na jednej z jeho fotografií je napísané „Smerom k výšinám“ Asi tak sa dá charakterizovať jeho chápanie ľudského a duchovného života. Blahorečený bol 20. mája 1990.

A.I.

Prvé sväté prijímanie našich detí...

V nedeľu 05. 06. 2022 sa v našej farnosti uskutočnila slávnosť Prvého svätého prijímania. Slávnosti sa zúčastnilo 35 detí z našej farnosti a bola výnimočná aj tým, že to bola nedeľa zoslania Ducha Svätého. Prvé sväté prijímanie je jednou z najkrajších slávností, vďaka ktorej sú všetci pozvaný vytvárať spoločenstvo s Ježišom, učiť sa žiť ako On, rásť v jeho láske, udržovať a rozvíjať Boží život. Je to začiatok krásnej cesty vedúcej do neba cez pokrm, ktorý sýti dušu, cez hlbšie pochopenie zázraku, ktorý máme tu na zemi. Od začiatku prípravy našich detí sme spoločne prešli veľký kus cesty. Príprava prebiehala počas hodín náboženstva, kde získali základné vedomosti. Deti mali aj možnosť zúčastňovať sa piatkových detských svätých omši. Dôležitú úlohu sme počas celej prípravy mali hlavne my rodičia. My sme tými, ktorí by mali deťom odovzdávať svoje osobné svedectvo života s Bohom. Prípravu na prijatie sviatosti by sme nemali nechávať len na hodiny náboženstva v

škole. Rovnako ako naše deti by sme aj my by sme mali preukázať svoju pripravenosť, postaviť sa k príprave svojich detí ako k vlastnej duchovnej obnove, ktorá sa tak môže stať požehnaním pre celú rodinu. Nevieť posúdiť do akej miery to tak bolo, každý z nás si musí odpovedať sám... Dieťa vždy prikladá najväčšiu váhu tomu, čo vidí na nás rodičoch a je dôležité, aby sa deti naučili od nás chápať vieru a život podľa viery ako niečo prirodzené a spontánne. Čisté, jednoduché a úprimné detské srdce pripravené na prvú návštevu Pána Ježiša pekne vystihovali aj biele habit, v ktorých boli deti oblečené. Zároveň zdôrazňovali našu rovnocennosť a jednotnosť v očiach nášho nebeského Otca. Pán farár sa k deťom prihovril ako ku kráľovským synom a dcéram, ktoré si Otec v nebi vyvolil, aby prostredníctvom nich ukázal svetu svoju tvár schopnú presvetliť životy všetkých a plniť tak dôležité poslanie... Tento sviatočný deň bol naozaj veľmi

pekny. Z detí bola cítiť radosť, túžba a očakávanie. Keď som sa ich pýtala ako ony prežili svoje prvé stretnutie s Ježišom a pozrela im do očí ani nemuseli odpovedať. Videla som Ježišovu lásku a pokoj v očiach každého jedného z nich, akoby boli naozaj kráľovskými deťmi. Všetkým prvoprijímacím deťom zo srdca želim, aby dobrodružná cesta, na ktorú sa s Ježišom slávnostne vydali neskončila touto slávnosťou, ale aby pokračovala ďalej...

Lenka

Noc kostolov

V našej farnosti sa už stalo zvykom, že každoročne sa pripája k medzinárodnému podujatiu nazvanému Noc kostolov. V tomto roku sa Noc kostolov konala v piatok 10. júna a u nás bola zorganizovaná po dvanásť raz. Hlavnou témou tohto podujatia, ktoré pripravili naši organizátori, bolo: Cirkev a ozbrojené

zložky. Pozvanie prijal kňaz – pán dekan pplk. Mgr. Juraj Sitaš z Vojenského dekanátu - Veliteľstva pozemných síl v Trenčíne. Ako už tradične, Noc kostolov sa začala večernou sv. omšou vo farskom Kostole sv. Martina z Tours v Suchej nad Parnou. Hlavným celebrantom a kazateľom bol pán dekan Juraj Sitaš a koncebroval náš pán farár Milan Cehlárik. Svätú omšu hudobne a spevom sprevádzal detský spevácky zbor pod vedením jeho dirigentky Lenky Dubovskej ml. Po sv. omši nasledovala zaujímavá prednáška pána dekana Juraja Sitaša spojená s diskusiou, ktorú moderoval Peter Spusta. Peter v krátkom úvode okrem iného pripomenul, že cirkev je s armádou prepojená dlhodobo, veď aj patrón našej farnosti sv. Martin z Tours bol vojakom. Potom sa ujal slova pán dekan Sitaš, ktorý vo svojom príhovore povedal, že hlavným poslaním duchovného v ozbrojených silách Slovenskej republiky je to isté ako každého iného kňaza – sprevádzanie ľudí k prehĺbovaniu viery, teda vzťahu k Bohu, k Ježišovi Kristovi. Na Slovensku sa podľa jeho slov obnovilo duchovenstvo v ozbrojených zložkách zhruba po 40 rokoch jeho prerušenia, teda v roku 1994, a to v súvislosti s prípravou vstupu našej armá-

dy do NATO, kde je tiež zvykom mať duchovných v týchto zložkách. Vysvetlil nám, ako pracujú vojenský duchovní medzi vojakmi a vojačkami, aké on má skúsenosti zo svätých omší, zo stretávania sa a rozhovorov s nimi. Povedal, že jeho hlavnou činnosťou je venovať sa, komunikovať, teda rozprávať sa s druhými ľuďmi a považuje za pozitívum, že v tomto prostredí je nútený rozprávať sa aj s ľuďmi, ktorí by za kňazom nikdy neprišli. Sú medzi nimi veriaci i neveriaci a pokiaľ by čo len jednému človeku pomohol vo viere, tak mu táto služba dáva zmysel. A dodal, že neľutuje ani jedného dňa, že pôsobí práve v tomto prostredí. Jeho cirkevným nadriadeným je pán biskup Mons. František Rábek a služobne má aj vojenského nadriadeného. Nasledovala ešte krátka diskusia, v ktorej pán dekan odpovedal na niekoľko otázok Petra Spusta i z publika. Program pokračoval vystúpením Suchovského

speváckeho zboru pod vedením jeho dirigentky Aleny Baranovičovej. Zbor sa predstavil repertoárom sakrálnych skladieb a zborových úprav ľudových piesní. Sólo zaspievali pán farár Milan Cehlárik a Ján Oboril a konferovala Miladka Krajáčová. Suchovský spevácky zbor v tomto roku oslavuje 50. výročie svojho založenia a k tomuto jubileu plánuje zorganizovať na jeseň slávnostný koncert, na ktorý srdečne pozýva všetkých záujemcov. Všetci účinkujúci – detský spevácky zbor, pán dekan Sitaš aj Suchovský spevácky zbor zožali za svoje vystúpenie veľký potlesk od obecnstva. Celým programom sprevádzali divákov konferencierky a organizátorky podujatia Mária Mazúrová ml. a Lenka Dubovská ml. a poďakovali sa všetkým, ktorí pomohli s prípravou, vý-

zdobou, priebehom a s občerstvením. Streamovaný prenos technicky zabezpečil Jozef Dubovský. Dobrou správou bolo, že boli zrušené protipandemické opatrenia, a tak prebiehali aj sprievodné programy - pre deti tvorivé dielne a maľovanie na tvár a pre veľkých i malých záujemcov bola sprístupnená kostolná veža. Po skončení programu v kostole sme sa presunuli von na priestranstvo pri kostole, kde podujatie pokračovalo tradičnou opekačkou špekáčikov, ktorú zabezpečili naši hasiči a spoločným posedením pri pochúťkách, ktoré napiekli šikovné gazdinky a pri víniku. Chceli by sme sa aj touto cestou srdečne poďakovať všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom pomohli zabezpečiť úspešný priebeh tohtoročnej Noci kostolov v našej farnosti a mohli sme takto spoločne stráviť večerný čas. Bolo to krásne, obohacujúce a radostné. Už teraz sa tešíme na jej ďalší ročník.

Alena Baranovičová

100 rokov Helena Tajcnárová

Milá naša 100 ročná jubilantka, pani Helena Tajcnárová. V mene všetkých farníkov i v mene svojom Vám prajem k Vaším krásnym narodeninám veľa zdravia, šťastia, veľa Božích milostí, ochranu Panny Márie, ku ktorej sa celý život modlíte, prosíte a ďakujete za všetko, čo pre Vás u svojho Syna vyprosuje. Pán Boh požeňnal pre Vás dlhú, 100 ročnú cestu, po ktorej so sklonenou hlavou kráčate. Všetko ste s Božou pomocou prekonali, za všetko Bohu ďakovali. Dnes ste dostali tento veľký dar, že ste mohli prísť ďakovať

do nášho kostolíka s deťmi a s rodinou a kľaknúť si tu pred oltár. Len málo ľudí sa takých krásnych rokov dožije. Pán Ježiš vie, kto ho miluje, preto ho s láskou navštevuje. Prežili ste aj zlé časy, nebudlo z Vašej lásky. Koľko slz Vám osud dal, ktože by ich spočítal? Nech Vás ľúbia Vaše deti, slnko nech vždy jasne svieti, aby ste prežili smútok, žiaľ, všetko zlé aby vietor vzal. Všetci farníci Vám za Vašu lásku, dobrotu a rady, ktoré nám dávate ďakujeme a do ďalších rokov pokoj vyprosujeme. Keď dostanete ruže ako dar, aspoň jednu z nich venujte na oltár. Keď by aj trápenie prišlo na koniec, nech ruky Vaše láskavé zdobí ruženec. Až Vás raz Pán povolá do večného domova, prosíme, aby sa Vám splnilo, čo Boh prisľúbil: Ani oko nevidelo, ani ucho neslýchalo, čo Boh pripravil pre tých, ktorí ho milujú. A Vy ste ho milovali, modlili sa a prosili, preto ste sa tých krásnych 100 rokov dožili. Ešte raz Vás všetci farníci pozdravujú a pokojnú starobu modlitbami vyprosujú. Žite v láske k Bohu aj naďalej.

Za všetkých farníkov: Milka F.

Oslávil sme jubileum

Ako rýchlo letí čas, poznáme všetci na sebe, na svojich deťoch, vnúčatkách. Rok za rokom sa mňajú akoby čoraz rýchlejšie. Čím viac elektronických možností máme, tým menej času na seba, svojich blízkych, priateľov. Nemalo by to byť naopak, veď elektronika nám má uľahčiť prácu? Ani sa to nezdá, že náš bývalý pán farár Peter Cibira už v našej farnosti neslúži 13 rokov. Boli sme jeho prvá farnosť, od nás bol preložený do Serede, no teraz je už desiaty

rok duchovným otcom vo farnosti Hrádok. Vlni oslávil päťdesiatku, ku ktorej sme mu spoločne zablahoželali v týždenníku Katolíckej noviny a v našom vtedy ešte mesačníku Duchovné ozveny. My, členovia cirkevného zboru Laudate sme sa chystali aj osobne do Hrádku, no komplikovala to okrem iného aj pandémia koronavírusu, obmedzenosť ľudí, verejných omší, stretávanie sa... Síce už od životného jubilea pána farára Cibiru prešiel nejaký ten mesiac, konečne sme sa vybrali po dohode s ním do Hrádku. V krásnom kostole Panny Márie nanebovzatej sme doprevádzali svätú omšu naším spevom za doprovodu Jarka Babiša. Sólo si zaspievali dirigentka Alenka Marhavá, Andrejka Izakovičová a Majka Moravčíková. Bolo pre nás milé a potešujúce opäť počuť kážeň „nášho pána farára“ Petra Cibiru. Na záver svätej omše sme ešte zaspievali niekoľko piesní, vďační veriaci nás odmenili potleskom. Na fare sme pánovi farárovi spoločne zablahoželali a odovzdali darčeky. Jedným z nich bola alba (biele rúcho, ktoré nosia kňazi), a že mu pristane, podľa fotografi posúďte sami. Pán farár nám pripravil milé pohostenie „pod čerešňou“, kde sme strávili príjemné popoludnie v rozhovoroch a spomienkach... veď to nie je

tak dávno, čo sme v spoločnosti chodili na výlety do hôr, pán farár, my, naše deti, ktoré boli vtedy malými miništrantmi a spevákmi vo vtedajšom detskom zbere... , dnes už sú oni rodičmi. Zdalo sa nám, akoby sme len pokračovali v rozhovore, akoby od nás nikdy neodišiel, je to človek, s ktorým si vždy máte čo povedať. Po prežití peknej nedele, plní dojemov a s pozdravom pre všetkých sme sa vrátili domov. Priateľ nie je ten, ktorý vám dá na facebooku milión lajkov, ale ten, s ktorým keď sa stretnete aj po niekoľkých rokoch, stále si máte čo povedať.

Milada Krajáčová

Manžel mi povedal: „Chod’te do bezpečia, ja budem bojovať za vás!“

Odídenci z Ukrajiny žijú medzi nami. Stretávame ich na ulici, v obchodoch, na detských ihriskách... Často okolo nich len prejdeme. Nemáme odvahu sa prihovoriť. Ale ak ich chceme spoznať, inej cesty niet. Vybrali sme sa preto do Suchej nad Parnou, kde sestry uršulínky prijali rodiny z Ukrajiny. Jednou zo žien, ktoré tu stretávame, je Anja. Sedí na stoličke pred izbou, v ktorej má jej dcéra Ksjuša práve online vyučovanie. Pár kilometrov od dediny, kde bývali, padali bomby. To, že nemohla ostať na Ukrajine, prežíva ťažko. Dúfa, že vojna čím skôr skončí. „*Chcem sa vrátiť a budovať Ukrajinu!*“ hovorí s odhodlaním. A v jej očiach vidieť túžbu po domove. Anja, rovnako ako mnoho iných, nikdy neplánovala opustiť svoju rodnú zem. Chcela však, aby jej dcéra bola v bezpečí. Pri pohľade na odídencom však už často zabúdame na to, prečo odišli. Zvykli sme si na vojnu. Vytriezveli sme z prvotného šoku. A vlnu solidarity vystriedala vlna sťažností a nespokojnosti. So závisťou sa pozeráme na ľudí, ktorí museli opustiť svoje domovy, na ľudí, ktorí vo vojne stratili svojich blízkych či priateľov... Len preto, lebo majú drahé autá alebo značkové kabelky. Aj odídenci z Ukrajiny sú rôzni. Nájdete medzi nimi dobrých, ale aj zlých, bohatých, ale aj chudobných... Lebo vojna kradne životy všetkým. Medzi dobrovoľníkmi, ktorí sa rozhodli prichýliť odídencom, sú aj sestry uršulínky v Suchej nad Parnou. Vybrali sme sa ich pozrieť, aby sme spoznali rodiny, ktorým pomáhajú a zistili, ako sa im

spolu žije. Na cestu sa vydávam so sestrou Janou Pavlou, ktorá je mojou rodinou sestrou. Keď nastúpim do auta, pozrie sa na moje roztrhané rifle a vraví: „*Rátaš s tým, že sa ťa budú pýtať, či si cestou spadla?*“ Nachádzame tu komunitu prevažne starších sestier, sedem z nich má dokonca viac ako deväťdesiat rokov. Mladšie sestry sú tu pre nich, pomáhajú im a starajú sa nich. Keď prichádzame ku kláštoru, víta nás jedna z nich. Sestra Katarína, ktorá prišla s nápadom vyčleniť jedno celé poschodie pre rodiny z Ukrajiny. „*Pri pohľade na dobrovoľníkov, ktorí pomáhali na hranici, som vedela, že nemôžem žiť v budove, kde sú voľné izby, ako keby sa nič nedialo. Cítila som, že nemôžeme zostať lahostajní!*“ vysvetľuje nám. Prechádzame dlhou chodbou plnou dvier. Celé toto poschodie je teraz rezervované pre ľudí z Ukrajiny. Sú tu izby, do ktorých poprenášali posteľe a iný nábytok, aby sa v nich rodinám žilo pohodlne. Štyri sestry, ktoré tu mali svoje izby, medzi nimi aj sestra Katarína, sa presťahovali na prízemie kláštora. „*Teraz mám izbu v bývalej ošetrovni,*“ hovorí a ukazuje nám svoju nie príliš útulnú izbu sestra Katarína. „*Vnímam však, že je potrebné niečoho sa zriecť, zažiť aj nepohodu a chudobu. Tí ľudia, pre ktorých to robíme, museli odísť zo svojich domovov, mnohí prišli o všetko... A ja som sa chcela zriecť svojho pohodlia z lásky k Pánu Ježišovi.*“

SÚ PRE NÁS VEĽKOU POMOCOU

Na chodbe stretávame dievča, ktoré umýva podlahu.. „*Ahoj Snežienka! Toto je Snežana, ale ja ju volám Snežienka!*“ predstavuje nám ju sestra Katarína.

Rodiny, ktoré u nich bývajú, si samé dohodli, kto kedy poupratuje spoločné priestory. Keďže tu žije len pár mladších sestier, je to pre nich pomoc. „*Keď zistili, že okná už dlho neboli umyté, tak sa ma prišli spýtať, či ich môžu poumyvať. Sú pre nás veľkou pomocou!*“ hovorí sestra Katarína, keď prechádzame okolo vyčistených okien. Ideme do kuchyne, kde stretávame Irinu, mladú ženu, ktorá na Slovensko prišla s päťnásťročnou dcérou Viktóriou. Sestra Katarína nám s materskou hrdosťou vysvetľuje, že Vika je majsterkou Ukrajiny v pole dance. A hneď dodáva: „*Ale ani by ste to o nej nepovedali, také skromné dievčatko to je.*“ Irina nám ukazuje video z jej vystúpenia a my s údivom sledujeme ladnosť, ale aj silu, ktorá sa skrýva v útlom dievčati. Chvíľu sa rozprávame, Irina nám postupne ukazuje fotky, ktoré má v mobile. Rôzne vystúpenia, ale aj čiernobiele fotky svojich rodičov, Viktóriu, ktorá pomáha babke na záhrade, prvé sväté prijímanie, detské fotky. Akoby si s tými fotkami zobrala so sebou kúsok minulosti. A my sme vďaka nim objavili kúsok z jej príbehu. Keď sme prišli k fotke jej manžela, hovorí: „*Povedal mi: Choďte do bezpečia, ja budem bojovať za vás! A tak sme išli.*“ Manžel narukoval. Zatiaľ je v druhej línii. Keď je na fronte, nemôžu spolu vôbec komunikovať. „*Včera mal voľno, mohli sme spolu hovoriť,*“ hovorí s radosťou v hlase Irina, „*Tešil sa, keď som mu povedala, že Viktória nastúpi do školy.*“ A ja pri jej slovách rozmýšľam, o koľko dôležitých momentov v živote svojej dcéry príde tento muž. Ale aj mnohí iní. Viktória je práve v škole. Chýbali jej rovesníci, začala byť veľmi smutná a tak si jej mama povedala, že je čas ísť do školy. Obe sa

báli, aké to bude. Ale pri zápise mali veľmi dobrú skúsenosť. A tak teraz Irina s napätím čaká, kedy sa Vika vráti zo školy. Sestry túto udalosť prežívajú s nimi. Rozprávajú sa o tom dokonca aj pri obede.

JE ČAS ZACHRÁNIŤ DETI

Pred vojnou na Ukrajine už ušlo viac ako 5,5 milióna ľudí. Opustili svoje domovy, rodinu, priateľov. Od začiatku mobilizácie muži nemôžu odísť z krajiny. Majú brániť svoju vlasť. Aj tu stretávame iba ženy a deti. A ja si ani len nedokážem predstaviť, čo prežívali ženy, keď sa lúčili so svojimi mužmi. Lúčenie je iné, keď neviete, či sa ešte niekedy stretnete. Ale aj vtedy, keď viete, že aj keď sa stretnete, tak už nebudete tým istým človekom, akým ste boli. Lebo vojna ľudí zmení. Z dlhej chodby zabáčame do izbičky, v ktorej žije ďalšia rodina. Opäť tu stretávame Snežanu, jej sestru Violettu, ich desať ročného brata Artema a mamu Irinu. Artem sedí pri počítači, práve mu končí online vyučovanie. Odkedy začala vojna, študuje dištančne. Občas majú neplánované prestávky kvôli náletom. Ak sa vojna do septembra neskončí, pôjde do školy na Slovensku. Dievčatá už študujú na vysokých školách, teraz tiež online. Popritom sa snažia nájsť si zamestnanie. Sú zo Záporožia, na hranice so Slovenskom cestovali 28 hodín. Cítia sa tu dobre. Snažia sa naučiť aj po slovensky. Pýtam sa ich, či tu chcú ostať žiť, odpovedajú mi: „*Ak by sme si našli prácu, tak áno.*“ Mama Irina to však všetko rýchlo uvedie na pravú mieru: „*Dievčatá môžu. Ale ja s Artemom sa vrátíme hneď, ako to bude možné.*“ Na Ukrajine majú babku. Má 72 rokov. Tak ako mnoho iných starých ľudí by nedokázala odísť... Nevedia si

predstaviť, že by mali žiť v inom dome, nieto ešte v inej krajine. Ani pre Irinu nebolo ľahké opustiť Ukrajinu. „*Bolo to veľmi ťažké. Ale keď vás bombardujú, tak ide o život. Keď sme sa schovávali a počúvali, ako padajú bomby, tak som vedela, že je čas zachrániť deti,*“ hovorí. Kým sa rozprávame, Artem sa presunul k stolu, na ktorom má rozložené puzzle. Maličké dieliky, ktoré vyzierajú takmer rovnako, ale každý z nich je iný. Tak ako my ľudia, každý z nás je tak trochu iný. A spolu môžeme vytvoriť niečo krásne. Ak budeme mať dosť trpezlivosti a odvahy hľadať naše miesto v tom veľkom úžasnom obraze. „*Artom je veľmi šikovný!*“ chváli ho sestra Katarína „*Je to pre nás veľká radosť, že tu máme aj deti a mladých ľudí.*“ Keď hovorí o rodinách, ktoré u nich žijú, v jej hlase cítiť radosť. Izba, v ktorej bývajú, nie je veľká. Oni sú však radi, že môžu byť spolu. Sestra Katarína nám vysvetľuje, že rodiny, ktoré prichádzajú, sú stále v šoku. Nechcú sa rozdeliť a tak majú radšej menej miesta, ale sú spolu. Táto rodina prišla dokonca aj s dvomi mačkami. Aj tie bývajú s nimi v izbe.

NEPRIŠLI SEM HĽADAŤ ŠŤASTIE

Presúvame sa do kancelárie sestry Kataríny. Keď si sadnem, pozrie sa na moje roztrhané rifle a pýta sa: „*A ty si kde spadla?*“ Moja sestra veľavravne zdvihne obočie a ani nemusí vysloviť vetu: „*Ja som ti to vravela.*“ Všetky sa rozosmejeme. A ja som rada, že sa mi nikto nepokúsil nohavice zašiť. Rozhodnutie prijať odídencov prišlo v čase silných emócií. Sestry vtedy nerozmýšľali nad tým, koľkých prijmú, na ako dlho, ani čo to bude pre nich v praxi znamenať. Na začiatku prichádzali

Ľudia na krátko a v malých skupinách. Potom prišla jedna veľká skupina a sestry museli poprosiť o pomoc priateľov, aby im pomohli nachystať všetko potrebné. Mnohým chýbali základné veci, nemali dosť oblečenia, pyžamo, topánky. Našlo sa však veľa dobrých ľudí, ktorí im pomohli. „*Je úžasné sledovať, ako sa naša Cirkev zmobilizovala,*“ hovorí sestra. Pre sestru Veroniku starostlivosť o odídenčov nie je nová. Počas utečeneckej krízy v Sýrii mala v Ríme na starosti jednu moslimskú rodinu. Dodnes sú v kontakte a sestra Veronika na nich spomína s veľkou láskou. Niektoré rodiny sú v kláštore iba na chvíľu, kým pôjdu zas ďalej. Tie, ktoré sme tu stretli teraz, v ňom našli útočisko na dlhšie. So sestrami si rozumejú, cítia medzi nimi spolupatričnosť, záujem a priateľstvo. Počas obeda nám staršie sestry chvália palacinky, pirôžky, ale aj zelený boršč, ktorý im ukrajinské ženy pripravili. Aj my máme možnosť ochutnať z ich pirôžkov plnených zemiakmi. Pri odchode z kláštora stretávame Viktóriu so školskou taškou na chrbte. Sledujeme, ako ju hneď obkolesili sestry a vypytujú sa jej, ako bolo v škole. Vika sa usmieva. V škole sa jej páčilo. Na tvárach sestier vidieť úľavu. Hneď sa jej pýtajú, či obedovala, či nie je hladná. Ich opatera a záujem je viditeľný. Navonok je to len obyčajný deň, ale pre Viku je to nový začiatok. Nik z nás nevie, ako bude jej príbeh pokračovať. Nik nevie, ako dlho bude chodiť do tejto školy, ako dlho bude na Slovensku. Ľudia, ktorí museli ujsť pred vojnou, majú nejasnú budúcnosť. Nevedia, čo ich čaká, aké to bude... A v tomto čase veľmi potrebujú zažiť prijatie, lásku a dôveru. Ukrajinské rodiny u sestier učulínok našli toto všetko. Našli priateľ-

stvo. A priateľstvo je mocná zbraň proti beznádeji a strachu. Cestou domov si spomeniem na ukrajinské ženy, ktoré stretávam na detskom ihrisku. A dúfam, že najbližšie nájdem odvahu sa im prihovoriť, spoznať aj ich príbeh a ponúknuť im priateľstvo.

Veronika Zamkovská

Uverejnené s dovoľením portálu slovoplus.sk

Máj a jún v našej farnosti

krsty:

- * Matúš Dolnák, Suchá
- * Jakub Gažo, Suchá
- * Ema Hanzlíková, Suchá
- * Emil Obertáš, Trnava
- * Alex Repáň, Suchá
- * Filip Prachár, Zvončín
- * Lucas Ladvenica, Suchá
- * Tamia Popovičová, Suchá
- * Daniel Jakubec, Zvončín

sobaše:

Marek Malovec a Ivana Buchová
Tomáš Šedivý a Lucia Benovičová

pohreby:

- + Janka Jaňáková, Košolná, 81 r.
- + Gabriela Hrkčková, Zvončín, 76 r.
- + Ján Černota, Zvončín, 75 r.
- + Jozef Krutek, Zvončín, 83 r.
- + Mária Hajdúšeková, Suchá, 79 r.
- + Milan Malovec, Suchá, 68 r.
- + Jarmila Benovičová, Suchá, 68 r.
- + Ľubomír Rybár, Košolná, 59 r.
- + Pavel Klimo, Suchá, 80 r.
- + Anna Hrabáriková, Košolná, 98 r.
- + Pavol Ilavský, Suchá, 85 r.

Farské oznamy

Bohoslužby na júl a august 2022

*rozpis je orientačný, rozhodujúce sú
nedel'né farské oznamy*

Sv. omše cez týždeň

utorok až piatok v Suchej o 18.00

streda v Košolnej o 17:00

štvrtok vo Zvončine o 17:00

nedel'a: v Suchej 7:30 a 10:30, Zvončín,
Košolná 9:00 (sobota večer 18:00 s plat-
nosťou na nedel'u)

Rozhodujúce sú farské oznamy.

litánie

V Suchej v nedel'u po farskej sv. omši.

adorácia

Vždy vo štvrtok po večernej sv. omši

Sviatky a významné dni v júli a auguste 2022:

3. júl – Hody v Kaplnke Navštívenia
Panny Márie v Ružovej
doline
5. júl – Sv. Cyrila a Metoda,
slovanských vierozvestov,
slávnosť
24. júl – Hody vo Zvončine (Sv.
Anna)
6. august – Premenenie Pána, sviatok
29. august – mučenícka smrť sv. Jána
Krstiteľa
30. august – Výročie posviacky
Katedrálneho chrámu sv. Jána
Krstiteľa v Trnave

*„Najkrajším pomenovaním Boha je
milosrdenstvo. To nech vzbudí veľkú
dôveru aj uprostred plaču.“*

Ján XXIII.

Úmysly Apoštolátu modlitby na júl 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa za starých ľudí, ktorí predstavujú korene a pamäť národov, aby ich skúsenosti a múdrosť pomáhali mládeži hľadiť do budúcnosti s nádejou a s vedomím zodpovednosti.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby starí rodičia a seniori neboli opustení a boli vhodným obohatením pre svoje rodiny.

Úmysly Apoštolátu modlitby na august 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa za malých a stredných podnikateľov, aby uprostred ekonomickej a spoločenskej krízy nachádzali možnosti, ako pokračovať vo svojom pôsobení a v službe spoločnostiam, v ktorých žijú.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby všetci, ktorí zanechali svoje domovy pre vojny alebo núdzu, pocítili Božiu pomoc a ochranu.

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY
Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť
Suchá nad Parnou, č. 431, PSČ 919 01. Tel.:
033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Milan Cehlárik, administrátor
grafický editor: Daniela Zsigraiová
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave zo dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok